

Organik futbolun yerini endüstri futboluna, yani kâr amaçlı futbola bıraktığı bir 'Dünya Kupası' sıcaklığı dünya ve ülke yerelimizdeki ekonomik, sosyal, politik gündemlerin sıcaklığıyla buluştu. Herkes iyi 'oyun' peşindeydi! Bu iyi 'oyun'u açığa çıkararak 'takım' sayısı ise ne yazık ki çok azdı. Portekiz'in sömürgeci olan Angola, yıllarca kendisini sömüren ve şampiyonanın 'gizli favorisi' Portekiz'e karşıydı... Hiçbir şey olduğu gibi durmuyor. Sömürge hep sömürge kalmıyor, milli takım kurup Dünya Kupası'na da katılabiliyor... Şampiyon olamayacaklarını bile bile, platonik aşklar gibi sevdik onları!

'Eşitsizliklerle övünmek, yeteneklerin ve becerilerin eşitsiz dağılımını görerek verilen firelerin hepimizin çıkarına olduğunu vurgulamak başlıca görevimizdir.' diyen 'Demir Leydi' Thatcher'in İngiltere'sinden, Reagan'ın ABD'sinden doğru gelen 'neoliberal devrim' sömürgeci, sermayeyi ödüllendirerek sömürüleni, emeği cezalandırmaya devam ediyor. ABD'nin ekonomik ve politik stratejilerini uygulayan IMF ve DB'nin talimatları, AB'nin üyelik için dayattığı Ulusal Uyum Programları, kültürel ve ideolojik hegemonya zehiri ile beraber AKP üzerinden de Türkiye'ye makyajlanıyor.

Tarihselliği içinde, kesintisiz bir biçimde uygulanan özgürlük ve emek karşıtı neoliberal politikalar emekçileri işsizliğe, yoksulluğa sürüklerken; Türkiye coğrafyasının bir tarafındaki 'ötekileştirilen' insanlarımız ise özgürce yaşama istençleri baskılanarak, zorunlu göç nedeniyle metropollerin kıyısına yığılıp işsiz ve yoksul bir konumda ölmekten yaşama sınırına sıkıştırılıyor.

Ekonomik, sosyal nesnellik böyle haritalanırken ideolojik ve kültürel yaklaşımlarla da emekçilere yön veriliyor: Çalışanlar MGK ve AKP politikaları angajmanında! 'Dışarıdan' düşünme yetileri engelleniyor.

1979 yılında İngiltere'den ve daha önceleri de ABD'den başlayıp 24 Ocak 1980 ile de Türkiye'ye doğru uzanan 'neoliberal devrim' dalgaları ekonomik, sosyal, kültürel ve politik anlamda toplumun en ince dokularına kadar inerken yine özgürlük ve emek eksenli toplumsal tepkisizliği yaratma çabaları da o tarihlere denk geliyor: 12 Eylül askerî darbesinin daha ilk saatlerinde, 'darbenin başı' işçilere şunları söylüyordu: 'Çalışkan ve vatansız Türk işçisinin mevcut ekonomik koşullar çerçevesinde her türlü hakları korunacaktır.' Yine o zamanların (ve bugünün de) en büyük işçi sendikası genel başkanı; 'Bugün yönetime el koyan idare, işçi haklarının hiçbir zaman geriye gitmeyeceğini ve işçilerin bundan sonra da daha iyi kanunlarla kendilerine menfaat sağlayacağını bugün devlet bakanı bir asker ağzıyla söylemiştir. Biz buna son derece riayet, itibar ve saygı duymaktayız.' açıklaması yapmıştı.

1980'den 2006'lara gelindiğinde; işçi ve emekçilerin açlığa, yoksulluğa, işsizliğe, sosyal güvencesizliğe, iş kazalarına sürüklenmesi, uygulanan üretim modelleriyle daha fazla artı-değer sömürüsüne zorlanması (ki yirmi iki yıl sonra gerçekleşen 'bütçe fazlalığı' bu uygulamalar üzerine kurulmuştur) emeğin sağlıklı olma halinin alt yapısını/olmazsa olmazını ortadan kaldırmıştır. Şimdi kime, kimin sözlerine inanacağımız, tüm makyajlara ve bir yanılısına yaratma çabalarına rağmen ortadadır! Artık ne MGK politikaları ne de AKP politikaları çalışanların bilinçlerini bulandıran, kendine yabancılaştırarak ve sorunların sınıfsal iç yüzünü gizleyen olamamaktadır. Her şey tüm çıplaklığıyla ortadayken emekçilere ve emek örgütlerine düşen görev de 'dışarıdan' düşünme ve buna uygun eylemlilikler geliştirmektir.

Neoliberal politikaların gerçekleştirilmesi ABD ve AB emperyalistlerinin ideolojik ve kültürel politikalarını yaygınlaştırmasıyla atbaşı giderken; hegomonik olmalarının bir diğer ayrılmaz parçası da çıplak zor aygıtına sahip olmaları ve bunu geliştirmeleridir. Bu nedenle dünya ve yerelimiz militarize ediliyor/edilmiştir: ABD 'demokrasi' adına Irak'ta emperyal-militarist politikalarını uygularken, İsrail Filistin'i, Lübnan'ı vuruyor. AB ise emperyal bir güç olarak Genel Kurmayı'nu oluşturdu/oluşturuyor. Uluslararası coğrafyada emperyalist sermaye ve onun aygıtı militarizm kendi çıkarları için at koşuturken; coğrafyamızda ise emperyalizmin genel karakteriyle uyumlu askerî-sanayi kompleksleri üretimin önemli bir alanını oluşturuyor.

Ve bugün OYAK son derece değişik iş alanlarında, bankasıyla beraber uluslararası sermayeyle işbirliği yapan, ülkenin en büyük holdinglerinden biri haline gelmiştir. 'Güvenlik' gerekçesiyle, toplumsal hayat üzerinde, militarist yanıyla özgürlükleri baskılayan olmanın yanında pazardaki hakimiyet geliştiren yanıyla da çalışanlar üzerinden artı-değer sömürüsünün adresi olmuştur. Bu nedenle halkın ve emekçilerin '...askerin melek olduğuna ve onların doğuştan günahsız olduklarına inandırılmaya...' çalışılması ve toplumda 'laik-antilaik' tartışmalarının da militarizm gölgesinde yapılması özgürlük ve emek eksenli bir değerlendirmeye denk düşmemektedir.

Tüm bu nesnelliklerin daha anlaşılabilir ortamlarda tartışılması düşünce ve yazı özgürlüğünün çerçevesiyle doğrudan ilişkilidir. Bu özgürlük, belli bir bilginin, görüş ya da olgunun serbestçe açıklanması, yorumlanması ve elbette ki örgütlenmesi anlamına geldiği halde; TMK ile üzerimize giydirilmeye çalışılan gömlek, düşünce ve anlatıma doğrudan 'sansür' dır. Ve biliyoruz ki, insanın özgürlüğüne, yaratıcılığına engel ya da sınır koymak toplumun gelişimine engel ve sınır koyma anlamına gelir. Oysaki yazmak; tanıklık etmek, öğrenmek, yaşamak ve paylaşa paylaşa çoğalmaktır!

Sonraki sayılarımızda buluşmak istenciyle; barışık, üretken ilişkiler içinde çoğalarak dostça kalın.